

Олена РИБАКОВА

Цуценя Малюк

Історія про людяність

Видання для дітей молодшого і середнього шкільного віку

Київ

2025

УДК 821.161.2'06

Р 49

Рибакова Олена

Р 49 Цуценя Малюк. Історія про людяність / Олена Рибакова;
Худож. О. Рибакова. — К. : «Агенція «ІРІО», 2025. — 48 с : іл.

ISBN 978-617-7754-83-0

Маленький песик знаходить любов і тепло у добрих людей, але війна змінює все, звичне життя Малюка руйнується і починаються дні, сповнені небезпек. Історія про співчуття, вірність і відповідальність за братів наших менших, яка нагадує, що навіть у найскладніші часи перемагають добро, любов і людяність.

Для дітей молодшого і середнього шкільного віку.

УДК 821.161.2'06

ISBN 978-617-7754-83-0

© Видавництво «Агенція «ІРІО», 2025

© Рибакова О., текст, 2025

© Рибакова О., ілюстрації, 2025

Зміст

Знайда.....	5
Сім'я.....	7
Щасливі миті.....	11
Звичайний день 23 лютого.....	13
Зруйновані мрії.....	17
Велетні у берцях.....	19
Боєць із позивним Малюк.....	23
Спогади з минулого.....	25
Військові будні Малюка.....	29
Поранення.....	31
Добрі люди.....	35
Притулок для тварин.....	37
Шлях додому.....	41
Інше життя.....	43
P. S.	44

Знайда

Назар ішов додому краєм скошеного пшеничного поля, схожого на ворсистий золотий килим, що стелиться аж за небокрай. Птахи зграйками шугали то тут, то там, підбираючи із землі зернятка. Тривав збір врожаю.

Він працював комбайнером на агрофірмі. Сонце вже сідало за обрій. Серпнева спека потроху поступалася місцем вечірній прохолоді.

Назар завжди повертався пішки, він любив сповільнити крок і зануритись у тишу на схилі дня. Любив подумки планувати щось на майбутнє чи розмірковувати про звичні, але такі милі серцю домашні справи. Йому хотілося обійняти дружину Марічку та пововтузитися із синами-близнюками Остапчиком та Андрійком. А ще — прийняти живильний душ: вода добре знімає втому й підбадьорює навіть після найважчого дня. Потім буде сімейна вечеря з запашним борщем та пампушками, останні новини по телебаченню...

Треба сказати, що Назар із дружиною недавно придбали собі будинок у сусідньому селі з гарною назвою Щасливе і переїхали туди. Усе, як вони хотіли, — до роботи зовсім близьенько і, головне, нарешті самотійне життя без опіки батьків...

Він і сам уже батько.

Хату купили пречудову, а в селі — й магазин, і садочок, і школа, куди наступного року підуть сини.

Назар не відразу зрозумів, що то був за звук. Тихий такий, жалісний. Звідки він? Знизу? Схилившись, чоловік обережно розсунув стерню...

На нього дивились чорні очі маленького переляканого цуценяти.

— Оце так знахідка! — здивовано вигукнув Назар. — Ти що, зовсім сам отут? Загубився? — Назар роззирнувся навсібіч і не побачив ані душі. Підняв цуценя на руки і сказав, усміхнувшись: — Який маленький, милий малюк. О, це буде твоє ім'я. Точно, Малюк. То що, ходімо додому?

«Обіцяю, скоро у тебе розпочнеться нове життя, і воно тобі має сподобатися», — подумав Назар і пришвидшив ходу в передчутті бурхливих емоцій своїх хлопчаків.

Сім'я

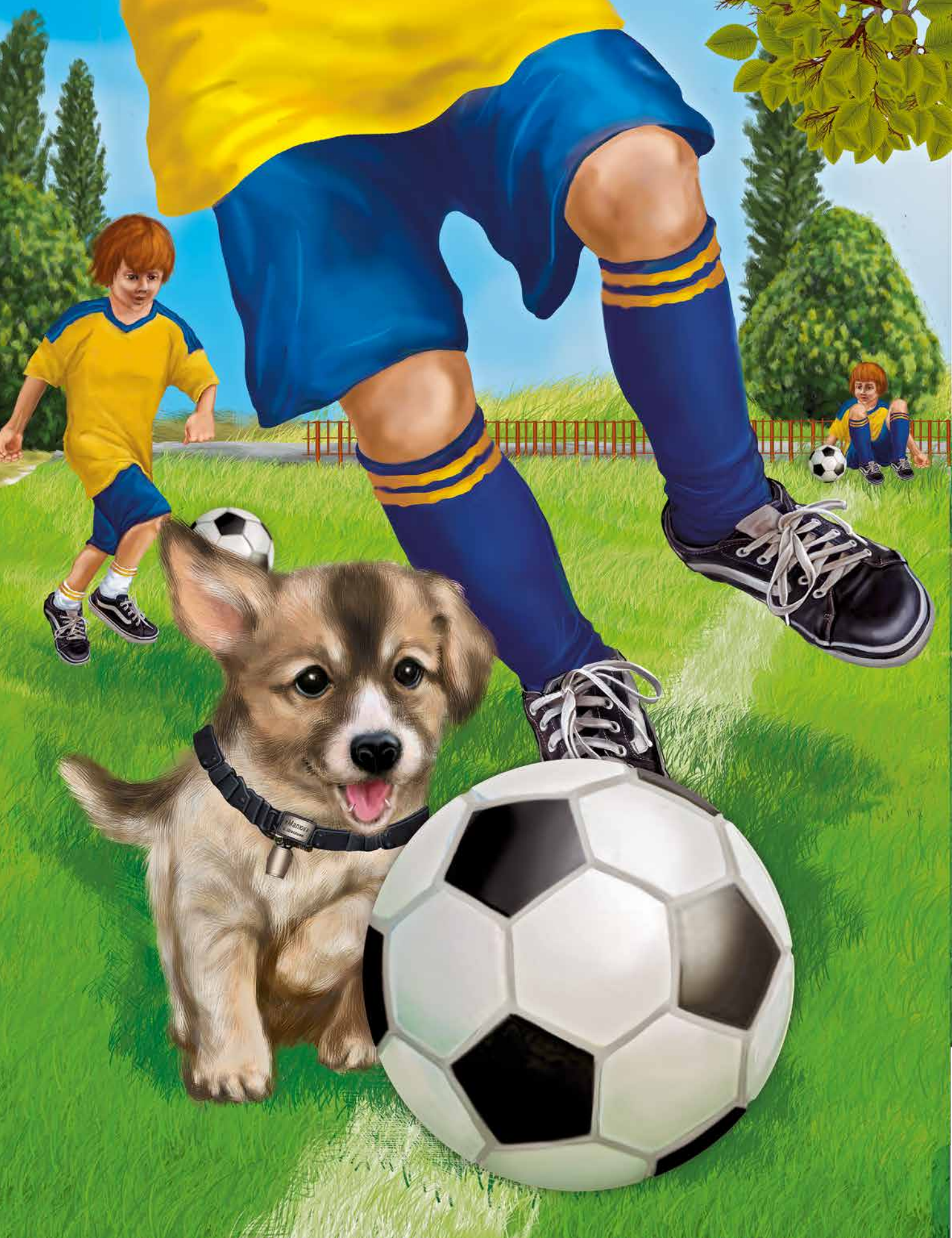
Близнюки щодуху мчали назустріч батькові. Вони завжди виглядали його з роботи. Зазвичай тато приносив хлопцям гостинці — звісно, не з сільської крамнички, а від зайчика, якого періодично зустрічав у полях. Але сьогодні гостинець був зовсім інший. Назар заховав хвостатого малюка у сумку, в якій носив свій обід, тому діти не одразу побачили знахідку. А коли побачили... Ой, яке ж це було свято!

Такого захвату, лементу й гомінкого вияву радості батько не чув і не бачив навіть тоді, коли купив синам комп'ютер.

— Назвемо його Малюком, ви не проти? — вгамувавши дітей, промовив Назар. — Буде захищати сім'ю, чотирилапий охоронець потрібен у кожному поважному обійсті. Поки маленький — житиме в будинку, а там видно буде. Тепер ми всі — одна родина.

Ото життя для цуценяти настало! Таке навіть і приснитися не могло. Стільки любові, обіймів, турботи та їжі! За тиждень Малюк вже забув про всі прикросці свого минулого життя, а за два — вважав, що так було, є і буде завжди.

Непосидючість песика повністю відповідала жвавій вдачі його маленьких господарів. Зранку всі бігли купатися на річку через ліс із деревами до неба.

Потім трохи домашніх справ, які доручили батьки, і знову біганина, гра в хованки, у квача. А ввечері окрема втіха — матч на шкільному футбольному полі, де збиралася ледь не половина всіх сільських хлопчаків.

Малюку теж давали погратися з м'ячем, щоправда, у перерві. Під час гри він щосили намагався сидіти сумирно на лаві запасних. Втім, зрідка йому таки уривався терпець і песик вибігав на поле, чим неабияк тішив уболівальників, викликав сміх і аплодисменти.

Літо скінчилося. Восени близнюки пішли у перший клас. Такі поважні, з новенькими наплічниками, майже дорослі. Малюк проводжав їх до воріт і одразу починав чекати повернення. Вони ж його товариші, а передчуття зустрічі з друзями — це теж задоволення. Тож Малюк радів. Радів очікуванню, радів, коли близнюки забігали у двір. Радів звичному плину життя...

Щасливі миті

Малюку подобалося в родині Назара.

Тут вітається все, ну... майже... Можна стрибати, бігати наввипередки з дітлахами, грати у квача, пливти за палицею, яку жбурнули в річку, вишукувати гриби, голосно гавкати, щоправда, тільки вдень. А чому вночі таке робити не слід?

Не можна також гризти меблі та взуття. Не дозволено хапати кімнатні капці й заносити бозна-куди. Шкода, адже так цікаво дивитися, як усі починають метушитися, бігають, шукають їх. Знайдуть чи ні?

Не можна ховатися у шкільний наплічник або велику господарську сумку, з якою ходять до крамниці. І сусідського kota Грицька чомусь не можна хапати за хвоста.

«Ех, щось забагато тих “не можна” у мене», — інколи зітхав Малюк.

Та однак він не сумував! Адже дорослі спочатку дивилися на песика з-під насуплених брів, потім витримували театральну паузу, а згодом усі разом сміялися над його витівками.

І так щоразу: цуценя всіляко намагаються напоумити, а воно знай робить своє. Та все ж обіймів і поцілунків було більше, ніж виховних моментів. А ще дорослі вирішили зайнятися його навчанням.

Ні, Малюк не ходив до школи разом із близнюками, хоча був би зовсім не проти. Його вчили різним командам удома. Дивилися в інтернеті «уроки» для собак і всією сім'єю збиралися на тренування. Усілякі там «сидіти, стояти, лежати, дай лапу» Малюк опанував на раз-два. До того ж за слухняність йому перепадали смаколики — стимул, який потрібен усім, навіть дорослим службовим собакам.

Коли настала осінь, песик зрозумів, що сезон збору яблук — це щось особливе. Кругленькі плоди засипали у діжку з водою і вимочували. Дивна традиція! Такі діжки стоять зазвичай у дворах під деревами. І ось тут для Малюка наставав час суцільного бешкету без будь-яких перепон чи завад. Діжка у садибі Назара була невисока, але широка, песик легко міг туди застрибнути, що й робив, аби досхочу поплавати у товаристві різноколірних і різнокаліберних яблук. Це ніби борсатися у ванні з м'ячиками. У діжці навіть можна пірнати, здіймаючи фонтани бризок!

Надворі панувала осінь. Остапчик все знімав на телефон: він захоплювався фотографією. Тож удома на стіні у рамках з'явилося багато різних смішних світлин. На згадку...

Звичайний день

23 лютого

Одного дня Назар приніс додому цікаву річ. Це був нашійник для Малюка. Шкіряний, чорний з металевою бляхою, як у дорослих поважних собак, на якій було написано його ім'я та назва села. Ще там була спеціальна капсула, а в ній — номер телефону господаря. Це потрібно на випадок, якщо цуценя загубиться. Тож тепер воно у безпеці, так всім буде спокійніше.

То був напрочуд насичений день. Просто неймовірний. Діти спускалися на санчатах із гірки, гралися в сніжки, ліпили снігову бабу з морквяним носом. А ковзанка? Це ж справжнє зимове диво дивне! Після школи діти з усієї вулиці носилися замерзлою річкою — звісно, там, де дозволяли дорослі. Кумедно розмахуючи руками, дітлахи падали, підіймалися і мчали далі. Ніхто не плакав, не жалівся, всім було весело. Малюк не відставав від хлопчаків, усюди встигав, скрізь був поряд.

Зима йому страшенно подобалася. Подобалися зимові розваги, смачні свята і пухнастий сніг, у який так приємно зануритися мордочкою.

Надвечір усі так потомилися, що після домашніх завдань і вечері без зайвих умовлянь пішли до своєї кімнати. Зовсім трішки пограли на приставці в улюблену

гру і швидко поснули. Цуценя теж вместилося на своїй лежанці поряд із ліжечками хлопчаків і, як завжди, охороняло дитячий сон. Бо песик – вірний друг і захисник. А як же інакше?

Засинаючи, Малюк уявляв, як прокинеться завтра зранку і знову порине у бурхливе життя із грою в хованки, залиivistим сміхом близнюків, а ще... він неодмінно ганятиме нахабних горобців і, можливо, трохи дасть прочухана сусідським півням, щоб не будили господарів ні світ ні зоря...

– Може дорослі не дуже сваритимуть? А може, і не побачать? – розмірковував Малюк, змагаючись із дрімотою.

Так буде завтра. Так він мріяв...

Надворі сяяв холодним світлом місяць, дерева зрідка погойдувалися і скрипіли. Птахи повкладалися на ночівлю.

Лютий – останній місяць зими. І чому така назва? Не такий він і злий.

Годинник на стіні показував початок нового дня.

